

[Christmas Møller.]

hvad man jo skal her ved anden Behandling — føje Omtalen af det ind i Behandlingen af Lovforslaget, ja, saa viser jo dette Valgresultat fra i Gaar og fra forrige Tirsdag, hvorledes Tilfældigheder kan raade. I Københavns Amt: et Listeforbund mellem nære allierede havde givet et andet Flertal, et andet Listeforbund over til en Særliste havde atter givet det Flertal, der blev. Paa samme Maade kan man pege paa andre Resultater ude fra Amterne og har derfor Lov til at sige, at Tilfældigheder kan raade, og at man derfor skal have en Beskyttelse for Mindretallet, saaledes at ikke den absolutte Tilfældighed bestemmer, om der nu skal være et stærkt Flertal i den ene eller den anden Retning. Den Betragtning er saa ligetil.

Men jeg havde altsaa troet, at det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen havde faaet Valg nok i Gaar. Der er nemlig ikke stødt i Trompet, i hvert Fald ikke fra konservativ Side. Vi gør Valget nøgternt og klart op, saaledes: at der ikke kan være nogen som helst Tvivl — saadan som det er gaaet de Radikale, saa relativt daarligt det er gaaet Socialdemokratiet — om, at Flertallet af 1932 er mistet. Jeg siger ikke, at der er skabt et andet Flertal af to Partier, thi det tror jeg naturligvis ikke, der er, naar jeg ser paa Valgresultatet. Men jeg siger, at denne Regering sidder ikke mere med nogen virkelig Ret. Denne Regering brød jo allerede sammen 10 Ugers Dagen efter Valget paa sin Kronopolitik, den største Valgløgn, der nogen Sinde er præsteret i Verden; selv Amerikanerne, som Statsministeren maaske nu skal over til, vil ikke kunne præstere det bedre, saa i den Retning vil han kunne gøre sig i Det hvide Hus. Men jeg gør det ganske klart og nøgternt op, paa den Maade, at jeg ikke nærer nogen som helst Tvivl om, at Flertallet af 1932 er tabt for Regeringen, og det er der jo ogsaa mange andre Kendsgerninger, der tyder stærkt paa. Derfor kan jeg godt forstaa, at Socialdemokratiets og Udvalgets ærede Ordfører holder en Valgtale, jeg maa altsaa ikke sige støder i Trompet, men da nu Undervisningsministeren er draget saa stærkt ind i Debatten: i det største Tudehorn, vi har her i Landet.

Jeg vil gerne om Lovforslaget og Behandlingen af det i Udvalget sige, at den højtærede Statsminister mødte i Udvalget og forklarede, hvad han havde tænkt sig med sit Lovforslag. Det slap Statsministeren ualmindelig nemt fra, for han havde ikke tænkt sig noget. Man tør nok sige, at den højtærede Statsminister overhovedet

ingen Tanker havde gjort sig om dette, og at det Lovudvalg, som skulde erstatte Landstinget, var en saare spinkel Ting.

Vi Konservative har i vor Betænkning givet Udtryk for, at vi ikke vilde være med til Regeringens Forslag, og at dets Idé ikke er os tiltalende. Jeg siger ikke, at der ikke er en Idé i Etkammersystemet, jeg siger ikke, at den Betragtning at lægge Magten og Ansvarret med hele sin Vælde alene paa Flertallet ikke er en Idé i den Forstand, at man maaske derigennem kunde undgaa meget af det, der ikke er tiltalende under de nuværende Forhold.

Vi siger heller ikke, at man ikke vilde være villig til at lade visse Spørgsmaal overveje i et sagkyndigt politisk Udvalg, f. Eks. kvalificeret Majoritet, saaledes som man ser det i andre Organisationer, hvor der træffes Afgørelser, selv saadanne, som har den største Rækkevidde, i Organisationer, der har Etkammersystem, og hvor der alligevel gives Garantier for Mindretallet, ved at et mere eller mindre tilfældigt Flertal ikke kan løbe hele Organisationen over Ende, men hvor der, f. Eks. med Hensyn til Krig og Fred i Fagforeningsspørgsmaal og Arbejderspørgsmaal og med Hensyn til andre vitale Spørgsmaal, skal en kvalificeret Majoritet til.

Det konservative Folkeparti, som er et demokratisk Parti og et Parti af den lige og almindelige Valgret, ønsker, naar store vigtige nationale Spørgsmaal skal afgøres, at Befolkningen selv træffer Afgørelsen, saaledes som i Slesvig i sin Tid, og saaledes som vi ønskede det for Befolkningen paa de vestindiske Øer. I saadanne nationale Spørgsmaal der kan vi kun tænke os Afgørelsen foretaget ved en Flertalsafgørelse, for saa vidt ved en Etkammer-Afgørelse, om jeg saa maa sige.

Saaledes er vi naturligvis ogsaa af den Opfattelse, det gentager jeg, at Folketinget skal have den afgørende og den bestemmende Magt i Landet. Men man kan næsten ikke vise noget Omraade, hvor man lader dette Flertal uden Kauteler af nogen Art raade i alle Forhold. Og i hvert Fald siger vi til Regeringen, at hvis der havde været Alvor i den, og Alvor i dens Forslag, hvis det var andet — for at bruge et godt gammelt politisk Udtryk — end til at rumle paa, hvis det var andet for denne Regering, som altsaa vel sagtens ogsaa selv er klar over, at den har mistet sit Flertal; end for at faa et Staasted, for at holde ud til eventuelt ikke at holde Valg før til November 1936, saa havde den naturligvis nedsat en Kommission, saaledes som vi skrev det, til Drøftelse og Behandling ikke blot af Skitsen,